

Det tror jag att hen har helt rätt i, ”tufft” va!? Haha!

Lite om era texter då. Många av era låtar har väldigt stimmiga låttitlar men desto allvarligare texter. Det är ju onekligen ett intressant grepp. Roligt med låttitlar som sticker ut eller finns det någon annan förklaring?

Det där med konstiga låttitlar är väl något vi har gått ifrån mer och mer på äldre dar. Vi tyckte det var svårt att göra låttitlar så vi bara tog ofta bara nåt random internskämt förr. Eller så började det åt andra hållet, Jonas bestämde på ett rep att jag skulle skriva en låt som hette ”Snömännen attackerar” och jag gjorde texten utifrån den titeln. Sen har ju den en seriös text, även om det var oklart att det skulle bli en seriös text när han lade fram titeln.

Texterna är fulla av politisk agitation och frustration. Hur stor andel av texterna skrivs spontant i ett upprört tillstånd och hur många skrivs mer medvetet och planerat?

Alla skrivs, åtminstone delvis, i ett upprört tillstånd men vissa har varit planerade ”ämnen” och legat och grott tills tillfälle har getts känslomässigt. Makear det någon sense? Vissa texter blir bara halvklara först och måste ligga och vänta på att rätt feeling finns att fortsätta, finns den går det fort. Ofta kommer musiken först, då sjunger jag låtsasgrejer tills någon mening/ord/idé fastnar. Då har låten ett ämne men det är inte säkert jag kan skriva texten precis då, utan tar det senare när det känns nära. Men jag har ju haft en vag bild om vad låten ska handla om sedan jag skrev typ första riffet då. Så det är väl också ”planerat” i någon mening.

Jodå, det ”makes sense”. Kan tänka mig att många politiska textförfattare jobbar så. Vilken text är du mest nöjd respektive missnöjd med?

Jag väljer att svara enbart utifrån LP:n, demolåtarna känns så långt bort att det inte känns riktigt rättvist. ”Tio i ett rum” och ”Jag äter gräs” är Lisas texter så dem räknar jag också bort. Jag är generellt nöjd med alla texter på LP:n men ”Tvång” är ingen viktig låt för mig, den ”slängde jag ihop” väldigt snabbt för att mitt och Christoffers gamla band skulle ha nåt att spela när vi inte hade några låtar. När vi lade ner det bandet och Christoffer började i EPA tog vi med oss låten. Så jag väljer den som sämsta för jag känner inget särskilt för den. ”Kärlekrampen” är jag väldigt nöjd med, men kanske för att den funkade trots att den handlar om känslor när jag helst skriver politiska låtar. Men också för att den har ett koncept där orden hänger ihop med förra raden liksom, inte bara att de rimmade utan mer som ett poetiskt koncept (LOL), fast den ”handlar” ju också om kroppen mest på ytan.

Haha, inte skämmas för de poetiska ådrorna! Apropos poesi, ni har emellanåt ett vulgärt anslag i era texter och det är ju långt ifrån ovanligt i punklyrik. Finns det ett självändamål med vulgariteten eller faller det sig naturligt?

De exempel jag kan tänka på spontant där det skulle kunna ha ett syfte mer än bara vara helt naturligt är väl när det handlar om att visa det sjuka i att vara obsessed vid könsskillnader. Men där är det ju inte vi som är vulgära egentligen, utan de som ”tycker det är viktigt att visa att din bebis har en fitta med en barnvagn i skärt” för att citera gamla låten ”PK”.

Jag har faktiskt en fråga angående den låten alldeles strax. Men först en annan låt: ”Vänsterextrem”. Både folk på den politiska höger- och vänsterkanten sätter ju medvetet epitetet extremist på sig själva för att markera politisk tillhörighet. En gång när jag pratade med Jan Hammarlund sade han: ”Jag förstår inte den här rädslan att bli kallad extremist. På 70-talet var vi rädda för att kallas konforma.” Men är det inte då ganska naturligt att Säpo kartlägger en för att undvika nya brandbomber på McDonalds och liknande?

